

Skriftställare.

Johan Olof Wallin (född 1779, † 1839), Sveriges störste psalmsångare, representerar liksom Tegnér i viss mån *öfvergången* från den äldre riktningen till den nya tiden. Under sin första tid skref han mest i den akademiska stilen, prisbelöntes för sin stora lärodikt *Uppfostraren* och för sina omskrifningar af Horatius samt led såsom akademiens »gullgosse» mycken smälek af fosforisterna. Från denna tid är äfven ett så ståtligt och klangfullt poem som hans *Dityramb* vid Gustaf III:s statys aftäckning liksom flera *sällskapsvisor*. I sina *psalmer* framstår Wallin som en målsman för den nyare tiden. Redan på 1760-talet hade en omarbetning af den »gamla psalmboken» påtänkts, och flera försök hade sedan gjorts till åstadkommande af en ny. År 1811 nedsattes en psalmbokskommitté, i hvilken Wallin blef den ledande själen och den, på hvilken det hufvudsakliga arbetet föll. I början böjd för att omskrifva de gamla psalmerna i upplysningstidens anda, blef han under arbetet alltmera varsam mot de äldre hymnerna, liksom hans egna färgades af en allt djupare och varmare stämning. År 1819 sanktionerades den *psalmbok*, som i första rummet har Wallin att tacka för sin tillkomst och hvari — utom bearbetningar och omskrifningar — 126 psalmer äro författade af honom.

Storslagen är hans svanesång, *Dödens ängel*, i hvilken han kort före sin död, liksom anande sin snara bortgång, i gripande strofer påminner mänskligheten om dödens makt men tillika framställer dödens ängel såsom den, hvilken öppnar odödlighetens portar.

Som predikant har ingen svensk af sin samtid varit högre uppburen än Johan Olof Wallin. Äfven i detta